

Незримий

Яків Савченко

Я мертво спав в страшній печері.
Я спав... І враз почув у сні,
Як хтось, Незримий, стукнув в двері, —
Як цим, без тіла – на коні.
І щось хотів мені згадати,
Мое загублене оддять, —
А я не міг звестися, встати,
І саван смерти розірвать.
І був, як мрець, в глухій печері,
Де сплять потвори кам'яні.
А він, Незримий, стукав в двері,
І скорбно плакав по мені.
І довго чулося ридання, —
Але не міг проснуться я.
І чув я стук його в останнє,
І стук копит його коня.